

Maar man i Diebliffet unblader at stille Forslag herom, er Grunden den, at der nu næppe vil være tilstrækkelig Tid til at afslutte Forhandlingerne om Størrelsen af den eventuelle Forpagtningsafgift, hvis Fastføttelse maa være forbeholdt nærmere Overveielse paa et senere Aars Finantslov og staa i passende Forhold til Anlæggets Karakter og Koftbarhed.

Det er oplyst for Udvalget, at man ved Linien's Omlægning ad Malestrup kan opnaa en relativ Besparelse af 8,000 Kr. i Anlægsomkostninger pr. Banemil.

I Lighed med, hvad der foreslaas for Jernbanen Næstved—Slagelse, tilraader man at ansætte Kommunernes Tilskud til Banen Løgstør—Høbro til 40,000 Kr. pr. Banemil.

Et Mindretal (Scharling) tilraader Lovforslagets uforandrede Vedtagelse.

Et Mindretal (Dinesen og Tauber) stiller med Hensyn til Kommunernes Tilskud det samme principale og subsidiaire Forslag som til Slagelse—Næstved—Stjælførbanen.

Et Mindretal (Berg) foreslaar til større Betryggelse for de Private, hvis Eiendomme exproprieres, at sammensætte Taxationskommissionen efter Lov af 10de Marts 1861 § 5, en Lovbestemmelse, der er anvendt næsten udelukkende ved Baneanlæg Best for Store-Belt siden 1861, og skjønnes at være i samme Grad begrundet, hvad enten Expropriationsudgiften bæres af Staten, eller helt eller delvis af enkelte Provindser. Søvrigt har dette Mindretal ved sine Forslag søgt at føre Lovforslaget tilbage til den Affattelse, Folkethinget ved gjentagne Beslutninger gav det i Samlingen 1886—87, dog at Tilknytningspunktet til den østlige Stambane er holdt ubestemt i Forslaget under Nr. 21, men ved en Underændring under Nr. 3 søgt fastslaaet ved en Linie fra Mars over Ribe til Aalborg, idet denne Linie utvivlsomt i alle Henseender maa anses bedst begrundet, og at det i ethvert Fald vilde være rigtigst, selv om man vilde følge Flertallet fra Malestrup til Høbro, samtidig at optage Forslag om nysnævnte Linie fra Mars til Aalborg. — Hvad Linien Løgstør—Viborg

angaar, da var Folkethinget i Samlingen 1886—87 saa enigt om at foretrække denne Linie for Løgstør—Høbro Linien, at man for at give denne Anstuelse Eftertryk og sikre dens Gjennemførelse forbandt Lovens Skjæbne i denne Skikkelse med Loven om Slagelse—Næstved Banen. I denne Anstuelse havde Folkethinget Medhold i den aldeles overveieude Stemning iblandt den paagjældende Befolkning, støttet paa uomstødelige, praktiske Grunde, der senere ere gjentagne. I saa Henseende skal Mindretallet henvise til et til Folkethinget indgivet Andragende af 16de Januar 1889 fra Aalborg Amts Landboforening. Der ansøres heri: „At siden man i Himmerland for en Snæs Aar siden begyndte at arbeide for en Bane, ere Forholdene fuldstændig forandrede, og det almindelige Dnsse gaar nu i Retning af en Viborg—Aalborg-Bane. Den Gang var Landboernes væsentligste Salgsartikel Korn, som solgtes til de nærmeste Kjøbstæder, hvor Indkjøbet af Kjøbmandsvarer samtidig foretoges, hvilket sidste nu sker hjemme hos Landkjøbmændene, og hvad Salgsartiklerne angaar, der nu ere Smør, Æg, Kreaturer og Svin, da gjælder det for Affættningen af disse Produkter om saa hurtigt og billigt som muligt at naae de større Afftibningspladser eller for Svinenes Vedkommende de større Bher, hvori der findes Slagterier. En Løgstør—Høbro-Bane vil være uden væsentlig Betydning for Befolkningen i Himmerland, som da fremdeles maa føre sine Produkter pr. Ægel til Aalborg eller til Viborg for at naae Esbjerg; derimod vil en Viborg—Aalborg-Bane være af overordentlig Betydning for Landbefolkningen, saavel i Aalborg Amt som i hele Vendsyssel.“ Selv om en naturlig Forlængelse af Aalborg—Viborg-Banen til Herning eller et Punkt paa Silkeborg—Stjern-Banen maatte henstilles som en Fremtidsmulighed, skjøndt den nævne Bane ved et saadant Supplement „forkortede Veien til Esbjerg, vor eneste isfri Havn, for de nordligste Amter i Sylland, $\frac{1}{5}$ af denne Provinds, med $\frac{1}{3}$ eller omtrent 18 Mil“ giver dog, hvis dette Mindretals Forslag vedtoges, Viborg-Banen saadanne Fordele — deriblandt en Forkortelse